

Erling Kagge

EL SILENCI
en temps de soroll

L'AVENTURA D'AÏLLAR-SE
DEL MÓN

Títol original: *Stillhet i støyens tid*

Primera edició: octubre del 2017

© Erling Kagge, 2016

Publicat per primera vegada per Kagge Forlag.
Drets de traducció acordats amb Stilton Literary Agency
(Noruega) i Sandra Bruna Agencia Literaria, S.L.
Tots els drets reservats

© de la traducció: Laura Segarra Vidal, 2017

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A.
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.edicions62.cat
info@edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Imprès a: Cayfosa
Dipòsit legal: 16.491-2017
ISBN: 978-84-297-7615-7

Llibres a l'Abast, 441

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Erling Kagge

El silenci en temps de soroll

L'aventura d'aïllar-se del món

Traducció del noruec
de Laura Segarra Vidal

Edicions 62

Barcelona

Com que de vegades no puc emprendre una caminada, escalar una muntanya o agafar un veler per allunyar-me del món, he après a barrar-li el pas.

M'ha costat molt. Fins que no vaig comprendre que no podia prescindir del silenci, no vaig poder començar a cercar-lo. M'esperava ben amagat sota una cacofonia d'enrenou de trànsit, de pensaments, de música, de màquines, d'iPhones i de llevaneus. El silenci.

No fa gaire, vaig provar de convèncer les meves tres filles que els secrets del món s'amaguen a dins del silenci. Era diumenge i sèiem al voltant de la taula de la cuina, mentre sopàvem plegats. Els sopars de diumenge són l'únic àpat de la setmana en què tenim temps de seure tranquils i de conversar, cara a cara. Els altres dies hi ha massa coses per fer. Les noies em miraven amb cara d'escepticisme. Però si el silenci no és res! Abans no els poguéu explicar que el silenci pot ser un amic i que és un

luxes més valuós que les bosses Marc Jacobs que tant anhelen, ja havien arribat a una conclusió: el silenci és pràctic quan estàs trasbalsat. A banda d'això, no té cap utilitat.

Aquell vespre, mentre sopàvem, vaig fer memòria de la curiositat que sentien quan eren petites. De com es preguntaven què s'amagava darrere d'una porta. De la seva mirada quan veien l'interruptor de la llum i em demanaven si podia «engegar-lo».

Preguntes i respostes, preguntes i respostes. L'estranyesa és el motor de la vida. Ara, però, les meves filles tenen tretze, setze i dinou anys, i s'estranyen molt menys. Si ho fan, de seguida agafen els mòbils per cercar-hi la resposta. Encara senten curiositat, però la seva expressió és menys infantil, més adulta, i al cap hi tenen més ambicions que no pas preguntes. Com que a cap d'elles no li interessava parlar del silenci, vaig decidir explicar-los una història que a mi em semblava reveladora:

Dos amics meus s'havien decidit a escalar l'Everest. Un dia, de bon matí, van sortir del campament base per escalar la paret sud-oest de la muntanya. Tot havia anat bé. Havien coronat el cim, però alesh-

res es va desencadenar una tempesta. De seguida es van adonar que no en sortirien vius. Un d'ells va contactar per telèfon via satèl·lit amb la seva dona, que estava embarassada. Van acordar el nom que li posarien al seu fill. Després, ell va morir silenciosament, just a sota del cim. L'altre no va aconseguir contactar amb ningú abans de morir. Ningú no sap què va passar de debò aquella tarda a la muntanya. Gràcies al clima fred i sec que hi ha a vuit mil metres sobre el nivell del mar, els seus cadàvers han quedat congelats. Descansen allà, enmig del silenci, més o menys amb el mateix aspecte que tenien l'última vegada que els vaig veure, fa vint-i-dos anys.

Per variar, es va fer el silenci al voltant de la taula. Un dels mòbils va repicar en rebre un missatge, però a cap de nosaltres no se li va acudir de mirar si era el seu en aquell precís moment. Nosaltres mateixos omplíem el silenci.

Poc després, em van convidar a pronunciar una conferència a la Universitat de St. Andrews, a Escòcia. Havia de triar el tema jo mateix. Acostumava a parlar de viatges extrems als confins de la Ter-

ra, però aquest cop els meus pensaments es dirigien cap a casa, cap a aquell sopar de diumenge amb la família. Parlaria del silenci, doncs. Em vaig preparar bé, però estava nerviós, com sovint em passa en aquestes ocasions. I si les reflexions disperses sobre el silenci pertanyien als sopars de diumenge i no pas als fòrums estudiantils? Això no vol dir que esperés que m'esbronquessin durant els divuit minuts que havia de parlar, però volia que els estudiants s'interessessin per aquest tema que tant m'apassionava.

Per encetar la conferència, vaig proposar de fer un minut de silenci. Es va fer un silenci sepulcral. Vaig passar-me els disset minuts restants parlant del silenci que ens envolta, però també vaig parlar d'una cosa que encara és més important: el silenci que tenim al nostre interior. Els estudiants van romandre en silenci, tot escoltant. Semblava que ho havien trobat a faltar.

Aquell mateix vespre vaig anar a un pub amb alguns d'ells. Un cop a dins, lluny dels corrents d'aire de l'entrada i davant d'una pinta de cervesa, tot era més o menys com ho recordava de la meua època d'estudiant a la Gran Bretanya: gent curiosa

i simpàtica, bon ambient, converses interessants. *Què és el silenci? On és? Per què és més important ara que mai?* Els estudiants volien tenir les respostes a aquestes tres preguntes.

Valoro molt aquell vespre. No només per la bona companyia, sinó perquè, gràcies als estudiants, vaig adonar-me que em faltava molt per entendre. Un cop a casa, no podia deixar de pensar en aquelles tres preguntes. Van esdevenir una mena d'obsessió.

Què és el silenci? On és? Per què és més important ara que mai?

Tots els vespres hi donava voltes. Vaig començar a escriure, a reflexionar i a llegir, sobretot per a mi mateix.

Al final, he acabat aquesta cerca amb trenta-tres intents de resposta.